

“இன்றைய ததேயில் விவசாயியாக பிறக்க யாருக்குமே விரும்பம் இல்லை. இந்த ஈனத் தொழில் என்னோடு போகட்டும். என்மகன் விவசாயம் செய்ய வரவேக்டாது. எப்பாடும் பட்டாவது எட்டாவதோ, பத்தாவதோ பபிக்க வதைத்து, ஏதாவது ஒரு வலேகைக்கு அனுப்பிவிட வணேட்டும் என்றுதான் ஓவ்வொரு தந்தையும் நினகைகிறான். மில் வலேயில் கிடகைக்கும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தை வாங்கத்தான் ஓவ்வொரு இளஞனும் ஆசைபப்டுகிறானதே தவிர, வலோண்மை செய்ய ஆசைபப்டுவதில்லை. அவ்வளவு ஏன், பட்டரை வலேகைக்கெல்லாம் தயாராக இருக்கிறார்கள். மண்வெட்டியை எடுத்து வரப்பை வெட்ட வணேட்டும் என்றால் சிதறி ஓடி விடுகிறார்கள்.

விவசாயிகள் விவசாயக் கலி வலேகை செய்ய ஆட்கள் கிடகைக்காமல் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை இன்னும் சில காலம் தொடர்ந்தால் உணவுப் பொருட்களின் விலை கணிசமாக உயர்வாய்ப்புண்டு. விவசாயமும் விவசாயிகளும் அழிவதற்குக் காரணம் அரசியல்வாதிகளும் அவர்கள் வகுத்த ஒப்பந்தங்களும் தான்” - இப்படி மனம் கொதித்து பசுகிறார் மாம்பாக்கம் விவசாயி வீரபத்ரன்.

கிட்டத்தட்ட எழுபது வயதான நெருங்கும் வீரபத்ரன், பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பொருளாதாரம் பபித்தவர். பொருளாதாரத் துறையில் புகழ் பெற்ற பரோசிரியராக இருந்த எம்.ஜி.ரங்காவின் மாணவர். அரசு வலேகை கிடகைத் தபோதும், விவசாயமே தபோதும் என்று இருந்துவிட்டார். மாம்பாக்கம் ஒன்றியத்தின் சரேமனாகவும் பல ஆண்டுகள் இருந்திருக்கிறார். விவசாயிகளின் இன்றைய நிலை பற்றி அவர் மனம் பூழங்கிப் பசிய பசேசு இதோ...

“தமிழ்நாட்டில் உழுவன கணக்கு பார்த்தால் உழவாக்கோல் இருக்காது என்று சொல்லும் நிலைதான் பரவலாக இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் கல்வி கொடுத்துார்கள். ஆனால், பண்டைய காலத்திலிருந்து விவசாயியின் குழந்தைகளுக்கு மட்டும் பபிப்பே கொடுக்காமல் பாமரனாகத் தான் வதைத்திருந்தார்கள்.

விவசாயிகளின் வாழ்வில் எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படாததற்கு காரணம், விவசாயிகள் விளகைக்கும் பொருட்களின் விலையேற்றத்தையுமையாகத் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதுதான். உதாரணமாக, 1970ஆம் ஆண்டில் 35 குதிரை சக்தி கொண்ட ஒரு பிராக்டரின் விலை இருபதாயிரம் ரூபாய். அப்போது ஒரு மட்டை நெல் (75 கிலோ) 45 முதல் 50 ரூபாய் வரை விற்பது. கிட்டத்தட்ட 400 மட்டை நெல் விற்பது ஒரு பிராக்டர் வாங்க முடிந்தது. ஆனால் அதே பிராக்டரின் விலை இன்று சுமார் 5 லட்ச ரூபாய். ஆனால், ஒரு மட்டை நெல்லின் விலை 350 முதல் 400 ரூபாய்தான். கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் மட்டை நெல் விற்பதால் தான் இன்று ஒரு பிராக்டர் வாங்க முடியும். நெல்லின் பண்டமாற்று சக்தி (எக்ஸ்சேஞ்ச் வால்யூ) எப்படித் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதற்கு இது ஒரு சிறந்த உதாரணம்.

அன்று ஒரு டன் இரும்பு ஆயிரம் ரூபாய். இருபது மட்டை நெல் விற்பது ஒரு டன் இரும்பை வாங்க முடிந்தது. இன்றைய ததேயில் 75 மட்டை நெல் விற்பதால் தான் வாங்க முடியும்.

Written by

Wednesday, 09 July 2008 13:40 -

பொருட்களின் விலை உயர்த்தப்பட்டது. அந்த விலைக்குப் பின்பும் அதிகம் ஏறவும், இறங்கவும் முடியாத பதிக், உற்பத்தியாளர் சந்தைகள் வாரந்தோறும் அமரக்கப்பட்டது. தவேகைக் குமலே உற்பத்தி காட்டாமல் இருக்க, அதாவது விவசாயிகள், விவசாயம் செய்யாமல் சும்மா இருக்க பண்ணை எப்படி மானியம் கொடுத்துார்கள்.

இன்று அமெரிக்காலும், கனடாவிலும் விவசாயம் செய்ய ஒரு ஏக்கருக்கு ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் மானியமாக கொடுக்கிறார்கள். கொடுத்துத் தான் விவசாயிகள் விவசாயம் செய்கிறார்கள். மானியத்தை உரிமையோடு வசூல் செய்ய அங்கு சட்டமே உள்ளது.

நம் நாட்டில் அரசியல்வாதிகள், விவசாயிகளின் உண்மையான பிரச்சனையைக் கண்டறிவதற்கு பதிலாக, மானியத்துக்கு மலே மானியம் கொடுத்துார்கள். மின்சாரத்திற்கு மானியம் கொடுத்துார்கள். இதனால் பம்ப்செட் பயன்பாடு பெருகியது. நிலத்தடி நீர் அதாலபாதாளத்திற்குப் போனது. உரத்திற்கு மானியம் கொடுத்துார்கள். குறைந்த விலைக்குக் கிடக்கிறதே என எல்லா விவசாயிகளும் உரத்தை வாங்கி நிலத்தில் கொட்டினார்கள். மகசூல் பெருகுவதற்குப் பதிலாக நிலம் பாழாய் போனது மிச்சம்.

வாங்கிய கடனுக்கு வட்டி கட்ட முடியாத விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள். பரிதாபப்பட்ட அரசாங்கம், வட்டியை ரத்து செய்ததே ஒழிய கடனை ரத்து செய்யவில்லை. இன்றும் அதிகமாக கடன் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்கிறார்கள். இந்த ஜென்மம் முழக்க உழைத்தாலும் விவசாயி கடன் இல்லாமல் இருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

விவசாயிகள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து 'எங்களுக்குத் தவேகை எந்த இலவசங்களும் அல்ல. எங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கும் சரியான திட்டங்கள் தான்' என்று ஓரே குரலில் சொல்ல வேண்டும். அந்தக் குரல் அதிகார அமைப்பில் உள்ளவர்களின் காதுகளை எட்ட வேண்டும். தற்போது விவசாயியின் முகத்தில் புன்னகையை பார்க்க முடியும். விவசாயத்திற்கு ஒரு மரியாதை கிடக்கவும்!" என்று பொருமித் தீர்த்தார் வீரபத்திரன்.

ஆர அமர யோசித்துப் பார்த்தால் அவர் சொல்வதில் நிறைய நியாயம் இருப்பது புரியும்.

http://samsari.blogspot.com/2007/04/blog-post_19.html